

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izjema: četrti in velja s polnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 8 K, pol leta 4 K in za četrto leto 2 K. — Naročnine za Nemčijo 8 K, za druge kraje po potrebi. — Kdo, kjer sam po nje, plača na leto samo 7 K. — Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se dostavlja do odpovedi. — Ogle „Kataložnega“ tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 v. — Uredništvo: Korotka cesta št. 5. — Robopis se ne vrača. — Upravništvo: Korotka cesta št. 5. — Naročnina, izjema in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enoslopnih petstovrtin za enkrat 48 v., ali kar je leto, 1 kvadratni centimeter prostora stane 36 v. Za večkratne oglase primeren popust. V oddelku „Plače“ stane beseda 10 v. — Inserati se sprejemajo do torka opoldne. — Nesprijetne reklamacije se pošiljajo pošto.

Politični pregled.

Nemci podpisali mirovne pogoje in potopili bojne ladje. — Volitve na Češkem in na Dunaju. — Ruski in ogrski boljševiki. — Pri nas dvojna vladna kriza.

Včasih so s strelci naznanjali, če se je cesarja rodil nov otrok; 21 strelcev je pomenilo, da se je rodila nadvojvodinja, 101 strel pa, da nadvojvoda. V soboto, dne 28. junija, je pa 101 topniških strelcev v Versaillesu pri Parizu naznanjalo svetu, da je podpisan mir z Nemčijo. Podpis se je izvršil v isti dvorani, kjer so pred 48 leti zmagoviti Nemci narekovali mir premaganim Francozom, na pisalni mizici najslavnejšega francoskega kralja Ludovika XIV. Nemci so morali brez vsakega ugovora in pridržka podpisati vse, kar so zmagovalci zahtevali, med drugimi tudi priznanje, da so samo oni krivi vojske in obljubo, da bodo izročili kot zločince vse, ki so krivi vojske, cesarja Viljema, vodilne državniške in vojskovodje.

Nemško bojno brodovje, nekoč ponos in nade Nemčije, o katerem so Nemci svoj čas tako radi govorili in za katero so toliko darovali, leži sedaj na dnu morja. Bilo je pridržano nekje na Angleškem in po sklenjenem miru bi se imelo razdeliti med zmagovalce. Nemški mornarji so pa zbežali z njim na odprto morje, ter ga potopili na dnu voda. Tako je bilo v četrto ure pokončanih okrog 3 milijarde kron. Nemci bodo seveda morali to svoto plačati zmagovalcem — škodo so naredili samo sebi.

Na Češkem so pri volitvah zmagali socijasti raznih vrst, ki imajo večino glasov, a ne tvorijo enotne stranke. Največ je pridobila Klofačeva stranka, ki se imenuje „narodni socijalisti“. Vsi tedi tega je odstopila prejšnja vlada in najbrže bodo socijalisti vzeli v roke državne vajeti. Predsednik češke republike G. A. Masaryk je tudi po svojem prepričanju socijalist. Občinske volitve po Češkem in Moravskem so pokazale, da je tam Nemcev mnogo manj, nego jih je izkazoval stari

avstrijski sistem. Celo mesta, ki so prej veljala za trdo nemška, so dala do $\frac{1}{3}$ čeških glasov, mesto Brno, glavno mesto Moravske, ki je pred vojsko imelo nemški zastop, je sedaj dalo komaj $\frac{1}{4}$ nemških glasov.

Občinske volitve so bile tudi na Dunaju in po Niži Avstriji. Liberalci in nacionalci so propadli popolnoma, krščanski socijalci so zmagali po malih občinah, socijalisti po velikih občinah in tovarniških krajih. Tudi tu so socijalisti razdeljeni na dva tabora: zmerni socijalisti in boljševiki.

O ruskih in ogrskih boljševikih pripovedujejo časniki dan na dan, da bodo vsak čas razpadli, a to prerokovanje se ne uresniči in se tudi ne bo tako hitro. Po našem mnenju bodo ruski boljševiki ostali še dolgo. Premagala jih ne bo nobena zunanja sila, ampak sami se bodo polagoma iztrežili in preuredili iz razbojniške anarchije v pravne državne razmere. Na Ruskem ima admiral Kolčak veliko moč v Sibiriji in v delu severne Rusije, kjer so kmetje že pred vojno živeli v svobodnih razmerah in ni med njimi tal za boljševizem. Ob Donu stoji kozakiški general Djenikin h kateremu so pribežali razni begunci iz prejšnjega ruskega sistema, uradniki, častniki itd. Njegova armada je ravno tako za nič, kot je bila prejšnje Rusije in ne more proti boljševikom ničesar. Po celi Rusiji so gospodje boljševiki in je zaenkrat ni sile, ki bi jih mogla vreti.

V naši državi imamo dvojno ministrsko krizo. Iz ljubljanske deželne vlade sta izstopila socijalistična poverjenika Prepeluh in Kristan. S tem je razbita zveza, katero so svoj čas sklenile vsi tri stranke. Radi nelojalnosti jugoslovanske demokratske stranke se krha tudi dogovor med njo in slovensko ljudsko stranko. Tudi v Beogradu je ministrska kriza. Boj se vrši glavno med jugoslovansko demokratsko in srbsko radikalno stranko. Sedaj so radi denarnega vprašanja naglo štirje ministri, med njimi tudi ministrski predsednik Protić, odpotovali v

Pariz in s tem je za enkrat kriza odložena. Mi samo želimo, da bi naš državni zbor res delal in ne tratil časa s praznimi prekljarijami, zlasti pa, da bi se lotil naših najbolj perečih vprašanj: denarno vprašanje, zemeljska reforma, izdelovanje novega volilnega reda in razpis volitev za novi državni zbor.

Kdo naj plača?

Štirje naši ministri so naglo odpotovali v Pariz. Prišle so namreč čudne in vznemirjajoče novice. Gospodje, ki v Parizu delajo mir, so sklenili, da mora naša država prevzeti nekaj dolgov bivše Avstrije, vsaj del dolgov, ki so bili narejeni pred vojsko. Temu bi se še ne protivil, ker uvidimo, da so dotični dolgovi bili skupni celi državi, torej jih odpade nekaj tudi na naše kraje. Toda naložiti nam hočejo velikansko svoto, menda okrog tri milijarde kron. Stiši se pa še drugo. Srbija in Črnagora je strašno opustošena od vojske. Kdo naj to popravi? Po pravici bi morale to narediti države, ki so povzročile škodo. Toda Turčija je bila berač od nekdaj in je živela samo od ropa, sedaj je pa popolnoma na kantu. Bolgarija je istotako prerevna. Od Avstrije je ostal samo majhen kos in Dunajčani že itak kriče, da ne morejo živeti. Nemčija premore še precej, toda njo hočejo odreti Francozi, Belgijci in Angleži na svoj račun. Kdo naj popravi Srbijo in Črnogoro?

Gospodje v Parizu so prišli na imenitno misel:

Te kraje naj popravi Jugoslavija in sicer z onim avstrijskim premoženjem, ki je ostalo po bivših avstrijskih deželah. Torej dohodki avstrijskih državnih gozdov, naših železnic, pošt, carine itd. naj bi šli za popravilo Srbije. Ali pa bo ententa popravila Srbijo in Črnogoro, zato pa bo zasegla vse avstrijsko premoženje, ki se nahaja po slovenskih in hrvaških deželah. Ako bi imeli izbirati med tem dvojim, bomo seveda raje izbrali prvo. Treba bo pa gospodom v Parizu po-

LISTEK.

Januš Golcec:

V polkovnikovem vozu.

(Dalje.)

K sreči sem se zaril v noči prav v zadnji kot voza tako, da so me krili od spredaj kovčki in druga prtljaga. Polukal sem med to natovorjeno ropotijo proti izhodu voza, glava mi je omahnila nazaj na kolu, sapa mi je zastala, srce mi je zatrepetalo, poleg Guza je sedel sam polkovnik korobač, naš g. obrst, zavil do ušes v plašč in pušče cigareto.

Mravljinci, grizeči kot rujavkaste mravlje, so se mi raztezali ter zagomazali od nožnega palca do temena, strah me je oblipl, pljusnil sem v občutke cerkvenega tatja, kateremu je zadela cerkovnik zadnji izhod iz svetišča.

Voz se je premikal počasi, kolesa so cvileče škripala po jutrajno zmrazem snegu, dordevalo se mi je, da me peljejo v ledeno mrzlo, ališki grob.

Krenili smo iz vasi na cesto, vnil se mi je trezni spomin na mladi, strah se mi je porazlezel iz prestrašenih udov v oberstov kožuh, začel sem resno preudarjati:

Kam te li neki vleče stari v tem svojem Davidovem šotoru?

Toliko sem si kmalu zagotovil, da ne vesta niti Guz niti očka da tovorita seboj nepovabljenega potnika. Moj prvotni strah so nadmestile na cesti muke te vožnje, ki je bila za me po tako mehko krepilnem spanju dokaj usodepolna.

Nesrečna cesta iz Toporoutza proti Czernawki in Sadagori je bila na debelo sneženo ledena, zvožena od samodrcv in voz, je bila polna povprečnih grab in globokih kotanj.

Konji so potegnili v trah, ležal sem povprek ravno na vozičkovih zadnjih kolesih, kjer ni bilo ni kakoršnih peres. Potreslo me je pri vsaki cestni grabici, vsaki prevozi kotanje me je dvignil na kvišku, da sem se moral oprijeti z obema rokama lojterce, sicer bi bil prevrnil z vrvo povezane kovčke in odkrnil med obersta in Guza.

Stisnil sem zobe, da si ne odgriznem jezika, treslo me je neznosno po rokah in vsem životu v mnenju:

To ti je peklenška treslica, ker se nisi pokoril očetovskemu povelju.

Drdrali smo naprej v visokih odskokih in električnem potresu, duša bi mi bila ušla, da je nisem zapiral v telo z zaplohom krepko stisnjenih zob. Stari se je tudi guncal, se nagibal na s peresi podprtem sedzu na vse strani, da še pušiti ni mogel, pihal je nemške psovke in kletvice na cesto, katero je bil razvozil po njegovi razlagi samo zlodej.

Mladi čili konji so brzeli v neprestanem trabu, ukvarjal sem se že s sklepom, da bi segel po nož v žep, prerežal platno in se skotalil z voza na cesto. Angelj varuh mi je odgnal take misli, katerih udeležitev bi utegnila biti zame, nepokorneža, smrtno nevarna.

V peklenških mukah me je tolažil en žarek rešilnega upa!

Oberst se vozi samo do divizije v Czernawko in to ni tako daleč več.

Moja uboga, od vseh strani prestrašena duša mi je že poplesavala po koncu jezika, ko je nategnil Guz vajeti in izustil svaj zategnjeni, od mene tako neizrečeno težko pričakovani:

»Vó — — ha, ho, Miško, Leni!»

Voz je postal pred občestno tablo z napisom:

»V gradu na levo divizijski komandoc.

Žejno kot vicane duše raja sem škilil po oberstu, kedaj se bo skobalil z voza, da se rešim tudi jaz s pobegom poloma udov in pretresa možgan.

Stari se ni niti premaknil s sedeža, le osorno se je obregnil kar z voza:

»Ordonanc! Sem k meni!»

Vprašal je prostaka po g. divizijonerju, če je morebiti doma.

Stražar me je pahnil nazaj v ogenj vic z odgovorom:

»Gospod divizijoner se mudi pri koru v Sadagori.»

Oberst je pokazal z roko naprej po cesti, Guz je ošvignil po konjih, kolesa so zadržala preko grab ter kotanj, moje mučeništvo se je zopet podaljšalo za več nego 11 km.

Odslej nisem več molil, se ne hudoval, niti upal, le zadnje moči sem zbiral, da sem se še lahko držal za lojterce. Skočil bi bil kar preko obersta, telebus, bi mi menda očital kdo.

O, saj bi bil, pa sem se bal starega, povrh me je bilo sram in oberst bi me lahko podolžil, da sem se vtihotapil v njegov voz z nepoštenim, kradljivim namenom.

Doma pred odhodom, če bi bil bedel, bi se bil še lahko rešil, sedaj je bilo prepozno, naj sem ugibal karkoli sem hotel. Vztrajati sem moral v potresu do Sadagore, tamkaj bi še le naj planil na rešilno plan, da si uravnam ude in privežem na novo ubežno dušo.

Poti ni bilo konca, voz je poiskal vsako grabo in udrtno.

Nekako v sredini med Czernawko in Sadagoro so bušila kolesa v globoko kotanjo. Zahreščalo je nekaj pri vozu, magnili smo se na levo, konji so obstali.

Dalje prihajljivi.

vedati še nekaj drugega. Od rajne Avstrije namreč nismo samo podedovali nekaj premoženja, ampak tudi velike dolgove. Imamo okrog 6 milijard papirnega denarja, kar ni nič drugega, kakor dolg, od katerega mora ljudstvo plačevati obresti z nezno draginjo. Imamo vojno posojilo, ki je v rokah naših ljudi in katerega tudi ne moremo puniti propasti popolnoma, imamo plačevanje vojnim invalidom, pokojnine, odškodnine, vse to bo narastlo na velikanske svote, katere ne moremo sedaj niti približno izračunati. Na vsak način premoženje, katero je Avstrija pustila v naših deželah, ne bo niti od daleč zadostovalo za dolgove in bremena, katera nam je zapustila.

Nemčija je, kakor je slovesno priznala sama, glavni krivec vojne. Morda se bo dalo iz nje iztisniti tudi še nekaj milijard za obnovo Srbije in Črne Gore?

Oddaja premoženja v Nemčiji.

Nemška vlada pripravlja predlogo o veliki oddaji premoženja. Oddaja bi naj vrgla državi 70 do 90 milijard mark. Kdor ima premoženja od 2000—5000 mark bo moral oddati 25%, 5000—10.000 30%, 10.000—50.000 40%, 60 tisoč do 100 tisoč 60%, od 100 tisoč naprej pa 80%. Tako je mišljena oddaja premoženja v Nemčiji. Približno enako bo tudi v Nemški Avstriji.

Popis premoženja v Nemški Avstriji.

V Nemški Avstriji se sedaj vrši strogo popisovanje ljudskega premoženja. V to svrhu je vlada zaprla izplačevanje hranilnih vlog v denarnih zavodih. Popisovanje premoženja se vrši zelo natanko. Vsak, kdor ima vložnega kaj denarja v hranilnici, posojilnici, banki ali ga ima zasebno izposojenega, mora popisovalni komisiji naznaniti, kje in koliko ima naloženega denarja. Kdor tega ne bo storil, nima več pravice do vložnega ali izposojenega zneska. Popisujejo se tudi drugi vrednostni papirji, vojna posojila in potem se bo popisovalo oziroma cenilo premično in nepremično premoženje prebivalcev Nemške Avstrije. Vlada hoče ugotoviti, koliko znaša javno in zasebno premoženje v Nemški Avstriji. Iz skupne svote bo potem razvidno, ali bo Nemška Avstrija sploh mogla gospodarsko živeti ali ne. Vladni načrt je, da se zapleni v Nemški Avstriji polovico zasebnega premoženja. Na korist države bi se potem takem zaselo tudi hranilne vloge do polovice. Ker imajo mnogi jugoslovanski državljani, posebno ob meji naloženega precej denarja v nemškoavstrijskih denarnih zavodih, zahtevamo od naše vlade, naj ukrene potrebno, da dobije naši ljudje izplačane svoje vloge.

Dolfe Ribnikar zoper lačne reveže.

Dolfe Ribnikar hoče na vsak način postati narodni prvak. Bil je živinozdravnik in ako bi bil ostal pri žabičastih kravah in nadušljivih konjih, bi morda kaj koristil narodu. Toda spustil se je v politiko, zavihtel nabrušeni meč svojega jezika zoper „klerikalnega zmaja“, katerega sicer ni ubil, pač pa je s svojo nerodnostjo vsakokrat spravil v zadrego kranjsko liberalno stranko. Da mu zamaše usta, so ga kranjski liberalci postavili za ljubljanskega tržnega nadzornika, kjer je postal strah kmetie in branjev, ki so imeli nesrečo, da so z njim prišli v stike. Sedaj je eden izmed kranjskih prvakov jugoslovanske demokratske stranke, a hrepeni še višje. Menda hoče postati jugoslovanski prehranjevalni minister, naslednik dr. Korošca. Da se priporoči za to mesto, je priobčil v vseh štajerskih in kranjskih listih svoje stranke članke zoper dr. Korošca in v obrambo velikih žitnih baronov po Banatu, Sremu in Slavoniji. V naši državi je namreč gospodarski položaj tak, da Srem, Banat, Bačka, Slavonija pridelajo veliko žita, katerega prodajajo v tujino. Nekatere druge dežele ga pridelajo komaj za svojo rabo ali pa še ne, nekatere dežele ga ne pridelajo skoraj nič. Ako pustimo tem žitnim baronom, da bodo svobodno razpolagali s pridelkom, ga bodo s pomočjo židovskih žitnih trgovcev — kajti žitna trgovina je skoraj izključno v židovskih rokah — prodajali v tujino, zlasti v lačno Nemško Avstrijo. Tako bomo dobili v državi še več ničvrednih avstrijskih kron. Ali ga bodo zamenjavali za druge izdelke, kupovali bodo zlate zapestnice svojim ženskam obdajali se z vsem razkošjem

življenja, ljudstvo pa niti za drag denar ne bo moglo kupiti kruha. Žitne trgovce in prekupee je nemogoče loviti, lažje je vzeti pri njemu, ki prideluje.

Riknikar je dobil na svoj nedemokratski članek odgovor, da mu je za nekaj časa zaprlo sapo. Sedaj se je pa zopet oglašil v svojem ljubljanskem listu in se pobahal: Rekvizicij vendar ne bo! Korošec se je tako ustrašil mojega članka, da se jih ne upa lotiti!

Ako bi zaenkrat res ne prišlo do tega, da bi ne prijeli žitnih oderuhov, se to gotovo ne bo zgodilo po zaslugi Dolfe Ribnikarja. Ti ljudje imajo še veliko, veliko mogočnejše zagovornike, kakor je on. Upamo pa, da bo dr. Korošec premagal vse ovire in izvedel svoj načrt. Naš kmet bo pa pri tem samo na dobičku, kajti žita, kar ga pridelava čez svojo rabo, ni veliko in ga bo še vedno lahko drago prodal v domačem kraju brez rekvizicij. Z druge strani je pa v njegovo korist, če imajo delavci in uradniki kruh po znosni ceni, kajti, kolikor večja je draginja, toliko več zahtevajo plače in toliko več je treba davkov. Bila bi pač krivica, da bi naši delavni ljudje stradali, žitni baroni in židovski žitni trgovci pa bogateli in imeli vse, kar si srce požel.

Pismo slovenske žene.

V zadnji številki „Slov. Gospodarja“ sem čitala v članku „Ženska volilna pravica“, da hočejo nam ženskam liberalni demokratari odzvati volilno pravico. Izgovarjajo se, da so za to merodajne kulturne razmere, to bi se reklo po domače: jugoslovanska žena zatgadelj ne dobi volilne pravice, ker ni dovolj izobražena. To je žalitev vsega slovenskega ženstva. Tako sodijo o jugoslovanski ženi demokratio-liberalci, ki kujejo volilno pravo. Me žene vemo, odkod to izvira. Pri ženah in mladenkah prevladuje krščansko naziranje. Posebno velja to o kmečkem ženstvu. Če je tudi mož demokratio-liberalec ali rdečkar, žena in hčerke pa so prežete po ogromni večini dobrega krščanskega duha. Lahkoživi demokratioarji vedo, da slovenske žene ne bi nikdar dale glasu kandidatu njih stranke, ki želi upeljati svobodni ali divji zakon. Saj smo čitale v listih, da je glavno glasilo demokratio-liberalne stranke, beogradska „Demokratija“ nedavno pisala, da se mora v Jugoslaviji upeljati svobodni (brezverski) zakon. Sedaj vemo, kam pes taco moli. Vam demokratioarjem pa povemo kmečke žene in dekleta, da ste vse ženstvo na deželi s tem, ko nas hočete odriniti od volilne pravice, grdo žalili. Mestnim gospem in frajlam, ki celo vojsko niso čutile vojnih težav, bi dali volilno pravico. Nas pa, ki smo več kot štiri leta vodile gospodarstvo na kmetijah brez moških moči, nas, ki smo pretrpele v teh časih nebroj gorja, nas, ki smo zgubile v vojni največ svojih dragih (ki se niso znali in mogli skrivati za pečo, kakor možje in fantje iz mest), nas se hoče kratkomalo oropati volilne pravice! Slovenske žene, proti tej demokratioarski drznosti odločno ugovarjamo! Stokrat več pravice imamo me kmečke in delavske žene do volilne pravice nego kakšne šibarce ali uradnice po mestih. To povem enkrat za vselej! Sicer pa se bomo me kmečke žene in mladenke pomenile z demokratioarji, kadar bodo zopet kaki Voglarji prirejali „J. D. S.“ shode.

Trezika iz Št. Petra.

Drugo pismo.

Povejte vendar, gospod urednik, kdo so tisti gospodje, ki delajo nove volilne postavbe?

Kmečka gospodinja, pravite, ne bo smela voliti drugače, kakor, če ima slučajno moža pijanca, ki je postavljen pod varuštvo in bo žena postavljena za varuha! Ako pa ima dobrega moža, bo kaznovana s tem, da zgubi volilno pravico! Sem poročena že mnogo let, dobro sem vzgojila otroke, posestvo sva lepo držala in še nekoliko pomnožila, mož je bil štiri leta pri vojakih in ves čas sem se ubijala sama. Za vse to sem bila dobra. Ko se je izlegla majniška deklaracija, so rekli, naj podpišejo vse ženske in podpisala sem takoj, ker sem vedla, za kaj gre. Za Jugoslavijo glasovati sem smela, da bi pa glasovala za jugoslovanskega poslanca, pa nisem dobra. Sosed Postrgulček je nekoliko pre-rad pil, žena mu je pomagala, posestvo je šlo navzdol. Sedaj ga je žena pustila in šla v tovarno. Mož pije, kadar ima, kadar nima, pa dela na dnini po kmetih. Pa bosta obadva dobra za volitev. Najstarejšo hčer sem pošiljala v trg v šolo, dovršila je pet razredov, potem je bila še eno leto v Ljubljani v gospodinjki šoli,

sedaj dela doma, je tajnica in knjižničarka izobraževalnega društva, sodeluje pri vsaki prireditvi, nikdo ne reče nič slabega o nji, a volilne pravice ne bo imela. Porungeljčkova Fani je šla služiti, potem se je izgubila, da še starši niso vedeli, kje je, sedaj pravijo, da je v mestu blagajničarka v kavarni „Pri zaspanem čmrlju“. Ta bo imela volilno pravico. Narobetova Špela, ki že štirideset let pri nas šiva po hišah in ni imela v rokah nikdar drugih bukev, kot Malo pratiko in Sanjske bukve, bo jugoslovanska volilka, jaz sem pa že trideset let naročena na Mohorjeve knjige, a ne bom. Spominjam se, da se bere nekje v svetem pismu, naj bo izvoljen za predstojnika, kdor zna svojo hišo prav ravnati. Vi pa pravite, da katera ima svojo hišo, rodinjo in gospodinjstvo, ne sme voliti. Postave, ki se bodo delale v novem državnem zboru, bodo pač veliko bolj zadevale mene, kakor pa Narobetovo Špelo, Porungeljčkovo Fanci ali Posterguljkovo Mico, saj se bo govorilo o gospodarstvu, davkih, vzgoji otrok itd., a jaz ne bom smela niti voliti poslanca, pač pa one. Čudno je to res, samo, če bo držalo.

S spoštovanjem . . . , kmečka gospodinja.

Enodnevni tečaj.

za voditelje katoliških organizacij za celjsko sodno okrožje

t. j. vse sodne okraje celjske okrožne sodnije, se bo vršil v četrtek, dne 17. julija t. l. v Celju. Tečaj ima namen vpeljati bodoče voditelje v vse glavne panoge organizacijskega dela. Seznanil bo udeležence osobito s političnimi, prosvetnimi, gospodarskimi in strokovnimi organizacijami, njih namenom in praktičnim vodstvom s posebnim ozirom na razmere celjskega okrožja.

Tečaj se bode pričel ob 3/4h zjutraj in končal tako, da bodo udeleženci, ki pridejo z južno železnico, lahko še isti večer odšli nazaj. Kdor bo pa želel ali vsled neugodne zveze moral čez noč ostati v Celju, mu bo podpisani odbor po prijavi priskrbel brezplačno ali vsaj po nizki ceni prenočišče. Istotako se bo prijavljenim udeležencem priskrbel skupen obed po zmerni ceni. Zbirališče bo v dvorani hotela „Beli vol“ v Celju.

Prijave za tečaj, skupen obed in ev. prenočišče naj se pošljejo podpisaniemu odboru vsaj do 10. julija t. l. Ker bo tečaj izredne važnosti za bodoči razvoj naše organizacije, naj se ga udeležita iz vsake župnije celjskega sodnega okrožja vsaj po 1 do 2 udeležence.

Opozorjamo posebno na zanesljivo udeležbo mlajšo duhovščino in spretne lajke, ki imajo smisel in veselje za povzdigo katoliških organizacij. Razume se, da so tudi udeleženci izven celjskega sodnega okrožja dobrodošli.

Spored in snov predavanj je sledeča:

I. a) Naš in nasprotni politični program ter naše politične organizacije;

b) Kako se ustanovi in udeležuje politična organizacija (Dr. Ogrizek, Celje);

II. a) Naše in nasprotni prosvetne organizacije;

b) Kako se ustanovijo in udeležujejo prosvetne organizacije. (Dr. Jeraj, Žalec);

III. Gospodarske organizacije — njih namen, ustanovitev in delovanje. (Pušenjak, Maribor).

IV. Strokovne organizacije — naše in nasprotni njih namen, ustanovitev in delovanje. (Komlanec — Ljubljana).

Za pripravljalni odbor za voditeljski tečaj:

Hotel Beli vol I. nadst., Celje.

Dr. Ogrizek, predsednik.

Lukman, tajnik.

Za svobodni izvoz vina.

Znano je, da je bil dosedaj pri nas svobodni izvoz vina v tuje države prepovedan in sicer raditega, ker za vino tuje države niso dale nobene odškodnine v blagu, ampak so ga samo plačevale s papirnatim denarjem. Ker pa je raditega naše vinogradništvo trpelo zelo veliko škodo, so naši poslanci (Slovenska Kmečka Zveza) vložili v Narodnem predstavništvu interpelacijo za svobodni izvoz vina. Iz govora, ki ga je imel naš poslanec Ivan Vesenjaj ob tej priliki, posnamemo na kratko sledeče:

Na Štajerskem in deloma na Kranjskem imamo kraje, ki žive izključno od vinogradništva, katerim je glavni in edini dohodek, vir gospodarskega življenja in torej obstanka ravno vinogradništvo. V korist teh krajev in korist cele države je, da se izvoz vina v sosedne države uredi, kakor je treba.